

Premsa 21/11/2009

Diari d'Andorra

Divagacions d'una dona vella

DISSABTE, 21 DE NOVEMBRE DE 2009 - M. Rosa Viadiu Bellavista

Sé per experiència que servirà de ben poc allò que jo pugui opinar, suposant que vegi la llum. Cabuda com sóc faig l'intent. Andorra dóna molt per pensar.

M'he llegit de cap a peus El Petit Príncep. Ara i adés hi ha milers de coses afins entre l'asteroide B612 d'El Petit Príncep i el Principat d'Andorra. No vaig deixar de pensar-hi durant tota l'estona quan vaig fer l'escapada, la setmana passada, per assistir a la presentació del llibre del Sr. Claude Benet.

També em venia al pensament un trosset d'un llibre de Doménech de Bellmunt que deia... "L'Envalire a des sirènes et des fées pour les amants, sa chanson guérit les peines de tous, petits et grands" (escric de memòria, pot no ser literal)...

Passejant per Sant Julià de Lòria, on, quan era petita, a vegades el soroll del riu m'eixordava, mentre generosament m'oferia una imatge bucòlica i majestuosa del seu pas, m'adono que aquestes sensacions de l'oïda i de la vista s'han evaporat. Sols veig ciment.

Rondo per diferents camins cercant indrets que encara em són propers però l'antany ha donat pas a unes carcasses escarransides, opulentes i repetides. Els vells edificis no es manifesten enlloc.

Ja sé que han eliminat, fa molts anys, la petita illa que es formava a causa de la separació del Valira al seu pas per Sant Julià. Ja no hi ha la palanca de fusta que fimbrava a cada pas; tampoc els arbres que a l'aixopluc de la muntanya es feien grans. Hi havia cirerers? M'ho pregunto. Els gendarmes que en van fer el seu poliesportiu, si tornessin, mai més hi podrien fer gimnàstica.

Penso: quin dolç enyor el passat m'ofereix. Quanta destrucció.

A l'entrada de Sant Julià, davant del petit cementiri, que també deu tenir els dies comptats, la meva àvia hi és enterrada, veig l'enderroc d'un edifici que em sembla recordar que era un hotel. Pregunto què ha passat. M'assabento que "segurament l'enderroc respon a la projecció d'un nou pas". O sia, ara que pràcticament està tot desfet, algú encara pensa que fóra bo foradar la "meva muntanya", la majestuosa muntanya de Rocafort, per fer-hi un túnel que enllaçaria amb un pont, passat, suposo, el poble.

No m'ho puc creure. El país és petit. Ningú s'adona que quan s'enfellaixi la revenja serà greu? Tot això ho fan perquè l'allau de cotxes pugui ser encara més intensa? La serpentina lluminosa en què cada nit es converteix la carretera, serpentina que no repta, aturada, ha de ser visible des d'algun satèl·lit protector? La remor de la gent del poble diu que aquestes meravelles sols són concebudes per uns quants acabats delerosos de mantenir-se en aquest estatus.

Se'm fa molt estrany tot el que passa al Principat. El que m'ha copsat fort és el descontentament de moltes persones que em són properes, que no mereixen la vellesa que els ofereix ara el que fa temps era un poblet acollidor. Sorpren que moltes cases tinguin cortines gruixudes que no deixen veure el que succeeix a l'altre costat, sigui carrer o jardí, s'han fet pariones d'un riu que tampoc es veu. Els habitants sembla com si no volguessin veure aquest desori, no volen saber què passa més enllà del seu redós.

Això deu ser el progrés? M'ho pregunto.

Arreu es parla d'equilibrar el medi en el qual ens movem. Crec, pel que he vist a Sant Julià i a Andorra la Vella, que el Principat s'encamina de pressa cap al no-res malgrat la resistència d'uns quants que fan mans i mànigues perquè no estan d'acord amb aquestes premisses.

Jo em voldria afegir als contestataris, aquells que quan no poden més se'n van una estona fora del país cercant forces, cultura i energia per continuar la lluita. No sóc andorrana, ni hi visc, ni tan sols tinc un euro en algun dels seus repetits i interminables bancs. No sé tampoc si se'm permet ser dissident. Però ho he de dir. No estic d'acord amb la forma com han tractat les Valls tots els governs que fins ara han fet i desfet. Han estat elegits democràticament, però els electors rondinen força, en veu baixa, això sí. Hi ha por. El d'ara tot just comença, no se'n pot dir gran cosa, però sí que pot canviar el tarannà. Em sembla que els més de deu anys que vaig viure al Principat em confereixen el petit dret d'opinar. A la meva edat no es pot ser una observadora passiva.

Trobo una barrabassada que foradin una muntanya, que hagin destruït l'hotel Mirador, tapat el riu d'Andorra a Escaldes per fer-hi un passeig, que tinguin els rierols plens de porqueria, que ja no em pugui adormir bressada pel soroll del riu. Que s'hagin de tancar finestres per no sentir la remor dels cotxes o de les grues.

M'agradaria que algú repensés el país i que ho fes amb el cor i la intel·ligència que és el que a la llarga produeix més beneficis per a tota la comunitat.

Aquest algú ben pensant hauria de llegir un tros d'El Petit Princep... "Tu sais... ma fleur... j'en suis responsable. Et elle est tellement faible. Et elle est tellement naïve. Elle a quatre épines de rien du tout pour la protéger contre le monde."

Gràcies Saint-Exupéry.

Podeu llegir els comentaris dels lectors del Diari D'andorra al final del article a:

http://demo.diariandorra.ad/index.php?option=com_k2&view=item&id=771

{backbutton}